

Educația poporului în alte țări

— A d a u s —

Cum desleagă Statele Unite problema educației poporului în regiunile agricole

Problema primordială care preocupă fiecare națiune în momentul de față este coordonarea perfectă între dezvoltarea industriei și socializarea vieții și a produselor agricole din lăuntrul hotarelor naționale. Statele Unite în urma ultimului recensământ din 1930 au constatat că populația lor rurală împrăștiată pe ferme depărtate unele de altele, se ridică la circa 35.000.000. Această populație, după aprecierile Profesorului Paul Monroe dela Columbia University, formează chezașia vieții naționale americane. Totuși ea este de parte de a beneficia de avantajii unei educații sistematizate urbane și în deosebi de metodele utilizate în orientarea profesională, în ceea ce privește dezvoltarea însușirilor individuale ale copilului. Educația rurală n'a profitat de inovațiile introduse în învățământul primar de către filozoful pedagog John Dewey și colegul său profesorul Kilkpatrick, de la Teachers College (din Columbia University), prin metoda ideii centrale (project method) ¹⁾.

Astfel populația rurală adultă din prezent resimte consecințele unui sistem educativ, care e de acum 20 de ani, narticulat și departe de a coordona educația teoretică cu problemele practice ale vieții agricole. Fermierii, și în deosebi cei din Statele din „South” și „Middle West”, izolați în fermele lor, au rămas afară de curentul educației adulte și al mișcării colectiviste a muncitorilor industriali ²⁾, iar educația copiilor

¹⁾ Grație acestei metode, învățământul școlastic pierde din rigiditatea sa pentru a lua în considerație însușirile individuale ale copiilor și dezvoltarea instinctelor și a personalității lor. Individualizând învățământul ce urmărește vocația fiecărui copil, făcând din el un element de forță în viața socială și economică a grupului în care trăiește, ea face din școala primară o instituție pentru copii în vederea pregătirii lor pentru o adaptare armonioasă la mediul economico-social, unde își vor desfășura activitatea.

²⁾ De 30 de ani sindicatele industriale, prin viața lor colectivă, au isbutit să alimenteze curentul educației adulților care în forța sa covârșitoare atrage inteligențele vii ale muncitorilor la debateri asupra chestiunilor politice, la discuții literare, la întruniri culturale, etc., susținute de Federația Americană a Muncitorilor. Năzuințele idealistilor socialiști și ale muncitorilor conștiinți de potențialitățile lor în ceea ce privește achiziția culturii burgheze, au fost încoronate de succes când în 1922 lucrătorii au reușit să creeze Colegiul Brookwood, la Katonah, New-York, unde fiecare lucrător doritor de cultură superioară se poate retrage pentru 6 luni sau un an, pentru a adânci cunoștințele sale subrede asupra organizării societății, producției, comerțului, administrației Statului, etc. Astfel de Colegii înființate și susținute exclusiv cu mijloacele proprii ale muncitorilor, fac dovadă că mișcarea educației poporului în Statele Unite nu este o mișcare artificială supra impusă de către organele administrative superioare, ci că este o necesitate vitală provenită din dorința pe care o resimte lucrătorul din cetatea uriașe industrială, de a se ține la punct cu evoluția progresului social.

lor este încă în faza programelor uniforme și a disciplinei riguroase impuse de către corpul didactic, fără a se lua în considerație însușirile individuale ale copiilor și armonizarea vieții lor la complexitatea vieții moderne.

Ca atare populația, așa zisă interstițială a regiunilor agricole, a rămas și continuă a rămâne în urmă cu progresele științei, ale vieții organizate, ale progresului social în general, ale spiritului de cooperatie și de coordonare a eforturilor impuse de către interdependența diviziunii muncii. Cauzele acestei întâzieri a populației rurale sunt multiple. D-l Aron Sapiro, avocatul Asociației Cooperative a Fermierilor, la una din conferințele anuale ale „Asociației Americane pentru Viața Rurală” ¹⁾, admite printre factorii întâzierii: 1) Caracterul individualist al fermierului american și lipsa spiritului de cooperatie. Profesorul W. C. Bringley, dela Teachers College, recunoaște că factorul fundamental este institutorul și institutoarea rurală care nu cunosc mediul în care se duc, și care nu au îndeajuns experiența vieții, fiind în majoritate foarte tineri, între 21 și 23 ani, pentru a putea da fermierilor sfaturile și îndrumările de care au nevoie pentru educația copiilor lor. Profesorul O. G. Brim, susținând teza aceasta în urma experienței avute cu foștii studenți dela Universitatea Cornell, în Ithaca, New-York, relevă că numai 4% din profesorii trimiși în secțiile agricole au educație adevărată. D-sa însă atrage atenția asupra faptului că și școlile rurale sunt prost echipate și că 85% din ele sunt lipsite de mijloace pentru recreație. Nu este mai puțin adevărat că în afară de acești factori cari contribuie și explică întâziera și conservatismul regiunilor agricole, sunt și anumite piedici inerente vieții izolate între fermieri, cum este de pildă impenetrabilitatea presei urbane în mediul rural, raritatea bibliotecilor și în special a bibliotecilor cu cărți tratând despre interesele fermierilor. Aceste dezavantajii tind a dispărea treptat cu radio, care câștigă zilnic teren în răspândirea sa printre fermieri. Vina cea mai serioasă poate a întâzierii populației rurale revine totuși educației antebelice a Colegiilor de Agricultură, care nu s'au ocupat în deajuns cu socializarea vieții fermierilor și cu crearea opiniei publice sau a unui curent printre ei pentru coordonarea vieții lor izolate în districtele rurale cu viața accelerată a orașelor.

Luând cunoștință de această lacună Guvernul Federal a luat măsurile necesare. Din 1917, prin promulgarea Legii *Smith Hughes Act*, a încercat să remedieze situația fermierilor, înființând cursuri pentru agricultori (vocational Education). Fără a încălca libertățile fiecărui Stat din Uniunea Americană, Congresul, profitând de clauza „ajutor Federal” pentru educație, care figurează în Constituția Americană chiar din 1785, și fără a exercita un control asupra autonomiei fiecărui Stat a izbutit să voteze în bugetul său prin *Smith-Towner Bill*, din 1918, o sumă de 100.000.000 dollari anual pentru :

¹⁾ American Country Association, înființată în 1918 pentru a socializa viața rurală și a dezvolta posibilitățile culturale ale populației agricole.

Alergările premiului Marathon de ziua Patrioților la Boston

a) socializarea școlilor rurale și transformarea lor în centre de educație civică pentru fermierii adulți ;

b) organizarea claselor complementare pentru băieții și fetele fermierilor, permițând astfel dezvoltarea vocațiilor ;

c) extensiunea Universităților Agricole și extensiunea Serviciului de informații agricole din Ministerul Agriculturii al Guvernului Federal, pentru ca fermierii să beneficieze de progresele științei și să rezolve prin cooperare problema cea grea a desfacerii produselor agricole, o problemă capitală pentru viitorul agriculturii ;

d) în fine, pentru pregătirea fermierului în vederea evoluției vieții rurale și a transformărilor în administrația rurală.

Astfel programul Guvernului Federal american este în deosebi un program pentru adulți, dar tinde să amelioreze și școlile rurale prin :

a) salarizarea adecvată a institutorilor și învățătorilor rurali ;

b) și prin crearea burselor pentru copiii fermierilor cu aptitudini deosebite.

Rezultatele intervenției Guvernului Federal pentru ameliorarea educației adulților în regiunile agricole pot fi evaluate prin examinarea datelor statistice, pe care d-l Dr. C. B. Smith din Ministerul Agriculturii din Washington, D. C. le-a prezentat Conferinței Anuale a „American Country Association” ținută la New-York în 1922 (Noembrie 9, 10 și 11) : Prin dispozițiile Legii Smith Hughes Lever Act, din 1917, fermierii și soțiile lor au devenit colaboratorii Guvernului Federal pentru soluționarea problemelor rurale, ca : resursele populației agricole, veniturile insuficiente prin dumpinguri, lipsa creditului agricol, circulația defectoasă a produselor agricole. Prin programele de extensiune ale Colegiilor

lor Agricole, grație subvențiilor Guvernului Federal, 33 din cele 48 de State din Federația Americană au beneficiat de bunăvoința înțeleaptă a Guvernului. Până în vara anului 1922, aceste State au pus la cale 20.088 programe pentru dezvoltarea vieții rurale, cu colaborarea a 102.766 intelectuali sau conducători localnici. S'au realizat 332.357 demonstrații pentru ameliorarea metodelor agriculturii în ceea ce privește calitatea produselor și desfacerea lor, iar 2.053.692 persoane fermieri au asistat la aceste demonstrații.

Astfel coordonând teoria cu practica și dezvoltând cooperarea printre populația agricolă, utilizând atât influența Guvernului Federal sau a Colegiilor de Agricultură cât și inițiativa particulară locală, mișcarea pentru educația fermierilor a dat și continuă a da rezultate foarte satisfăcătoare. Cursurile de extensiune universitară a Colegiilor Agricole, se multiplică, dela coasta Atlanticului la coasta Pacificului. Fără a ne opri mult asupra operei Colegiului Agricol de la Amherst, Massachusetts — de la Cornell University — dela Columbia University, de la Ann Arbor, Michigan — de la Universitatea Statului Wisconsin, la Madison — ar fi poate interesant să menționăm progresele realizate de către școala agricolă din Lexington, Kentucky, care a reușit să transforme o populație rurală de 90.000 fermieri, cari se mulțumia cu un câștig ridicol de mic de 8.250 dollari pe an, într'o populație agricolă capitalistă. Fermierii din Kentucky, în trecut se ocupau ca și în prezent de cultura ovăzului și a tutunului. Inșă pe când în trecut 92% din acești fermieri erau debitori în momentul recoltei și forțați să-și vândă produsele cu prețuri derizorii, astăzi Extensiunea Universitară din Lexington a reușit să întrunească pe fermieri într'o „Asociație de desfacere cooperativă a produselor” (Cooperative Marketing Association). Această organizație : a) a clasat în 53 grade ca-

litatea produselor și în special a tutunului; b) a clădit 86 silozuri și hambare în diferite localități din Statul Kentucky pentru înmagazinarea produselor agricole; c) a înființat o bancă de credit agricol cu procente foarte mici și d) a reușit să amelioreze calitatea produselor și ca atare și prețul vânzării.

Astfel, tutunul a ajuns la 23 cents livra pe când înainte de războiu era de 7 cents.

Experiența Californiei în Universitatea de la San Francisco este de relevant. Băieții și fetele fermierilor urmează cursuri speciale la Universitate, însă nu părăsesc fermele lor, „ranges”, și revin la căminuri pentru a ameliora mijloacele de exploatare a fermelor. Faptul că fermierii Californiei pot să-și trimită copiii la Universitate, dovedește că situația lor economică s'a îmbunătățit în urma eforturilor din partea Universității, pentru a desface produsele agricole în mod sistematic și a putea realiza beneficii mari. Produsele fermelor californiene sunt pe piața europeană și concurența americană nu a ajuns să fie combătută de către producătorii agricoli europeni.

Mișcarea Guvernului Federal și a Statelor din Uniunea Americană a fost în repetate rânduri paralelă cu eforturile inițiativei particulare pentru a ameliora condițiile de trai ale agricultorilor, prin reorganizarea vieții lor economice și culturale.

Atât Biserica cât și Societățile particulare de binefacere sau de cultură au contribuit și continuă a ajuta, prin programele lor educative, la socializarea populației rurale și la educația adulților. Reverendul C. M. McConnell, reprezentantul

Consiliului Federal a Bisericilor, declarase în 1922 că bisericile rurale încearcă a se moderniza, pentru a corespunde cerințelor vieții moderne. Pentru a corespunde însă și necesităților credincioșilor lor, nouă (9) Instituții religioase au început cercetări serioase. Monografiile lor rurale au putut astfel să îndrumeze dezvoltarea bisericii în secții agricole. De pildă „Extensiunea Bisericească a societății Catolice” (Church Extension Catholic Society), o organizație care a luat ființă în Chicago, în 1905, a construit 2.300 biserici în Statele de Vest, iar Consiliul Catolic al Ocrotirii (Catholic Welfare Council) a adoptat două programe de activitate: a) înființarea coloniilor de vară, unde copiii romano-catolici au trei săptămâni de vacanță, sub supravegherea surorilor catolice, care se ocupă de educația religioasă a copiilor; b) și cursuri

de educație prin corespondență pentru adulți și întreaga familie. Societățile particulare cu caracter religios au prevăzut și ele în programele lor de activitate mijloace pentru a lucra cu tineretul din regiunile agricole. Atât Asociația Femeilor Creștine (Young Women's Christian Association) cât și Asociația Creștină a Tinerilor (Young Men's Christian Association), pe lângă studiul Bibliei, care ocupă 20% din activitatea lor, încearcă prin programele de Educație Fizică și socială să desvolte atât trupul cât și personalitatea tinerilor, să pună în relief calitățile de conducere a „leaderilor”, să-i pregătească a vorbi în public și a conduce debaterile după toate regulile procedurii parlamentare, să-i organizeze în Cluburi pentru a discuta problemele agricole în fine să desvolte printre ei gustul cititului și plăcerea de a utiliza bibliotecile ambulante și să-i îndrumeze la concursuri anuale agricole.

Pe lângă aceste organizații cu caracter religios, altele laice, cum sunt de pildă Cercetașii (Boy Scouts of America) se ocupă în deosebi de tineretul rural, cu toate că Cercetașia ar părea să atragă mai mult adolescenții din comunele urbane, unde viața este lipsită de frumusețile naturii. Desvoltând sentimentul patriotic și iubirea apropielii, Cercetașia a izbutit să facă o apropiere între tineret și generația adultă, unindu-le într'un program de activitate socială prin care experiența adulților poate folosi tinerilor băieți și fete.

Astfel se organizează de către băieți „Banchetele Părinților”, la care se discută problemele practice ale vieții rurale; școala, metodele fertilizării terenurilor, desfacerea produselor, ornicultura, apicultura, etc. Iar Cercetașele organizează „Banchetele mamelor”, la care se discută modul de a conserva fructele, de a face conservele de iarnă, de a spăla sau călca în minimum de timp, de a desface lucrul lor de mână și chiar produsele de casă, (care în Țara Cărnei și a legumelor conservate sunt extrem de apreciate de către populația orășenească), prin „Women's Exchange” (o organizație minunată care are în centrul mai multor comune rurale din cuprinsul activității sale un Centru special pentru desfacerea tuturor produselor feminine, fie alimente, fie articole confecționate).

Până și Consiliul Național al Femeilor Israelite a înființat 200 filiale, care lucrează în 20 diferite câmpuri de activitate cu 50.000 membri pentru a promova agricultura printre Evrei,

Repararea unui adăpost de vară la țară de membrele unui club dela Wells College în Aurora

studiind nevoile lor și îndrumând pe mame și pe fete spre viața în aer liber și spre ocupații în mediul rural.

Problema socializării fermierilor este strâns legată cu organizația rurală. Sociologii americani o studiază de mai mult de 30 de ani, încercând a găsi mijloacele necesare pentru a desvolta opinia publică în regiunile rurale, prin îndrumarea presei rurale și a conducătorilor locali, cari pun în mișcare curentele de opinie printre agricultori. Colegiul de Agricultură al Statului North Carolina, la Raleigh, sub îndrumul Profesorului C. C. Taylor, a întreprins studiul monografic al presei rurale din North Carolina și a întrunit și multe date statistice relativ la presa rurală din Statele Unite. Astfel, după cifrele profesorului C. C. Taylor există 14.602 jurnale săptămânale în Statele Unite, care deservește interesele populației rurale, cu o circulație de 15.000.000 exemplare pe săptămână. Aceste jurnale sunt în curent cu toată mișcarea națională și internațională politică, dar se ocupă în special cu: producția agricolă tehnică, cu desfacerea produselor, cu târgurile, cu chestiuni de civism, de cooperatie, de politică internă, în fine de cinematograf. Articolele lor de bază, după aprecierea Profesorului Taylor, ocupă 1% din spațiul total al acestor gazete săptămânale. Ar fi de dorit ca articolele de bază să ocupe un spațiu din ce în ce mai mare, și să prezinte toate problemele în faza lor internațională. Căci cu toată aparența de perfectă organizație, presa rurală este de parte de a corespunde cu toate nevoile agricultorilor moderni. Problemele lor iau din ce în ce o înfățișare internațională pe măsură ce desfacerea produselor agricole devine o chestiune mondială. Necesitatea de a interesa pe fermierii Americani în problemele mondiale ale agriculturii și ale ameliorării vieții populației rurale din alte țări, trebuie să oblige pe conducătorii Presei rurale să răspândească succesele agricultorilor de peste Ocean, din Danemarca, din Australia, din Noua Zelandă, și chiar din Vechea Europă. Aceasta cel puțin este opinia Profesorului Lindeman, sociologul care și-a făcut o reputație mondială în chestiunile de sociologie rurală. Pentru a introduce o notă internațională în viața individuală a fermierilor, pentru a-i interesa în probleme internaționale ale

muncii și ale sănătății de care se ocupă Liga Națiunilor, profesorul E. L. Morgan, de la Universitatea Missouri, propune ca atât Universitatea, cât și Școlile Normale și Liceele să reorganizeze cursuri speciale complementare, sau de extensiune, care ar permite conducătorilor rurali să-și deschidă orizontul și lumea cunoștințelor limitate pentru a intra în concertul activităților internaționale, și a vedea fiecare problemă din viața zilnică sub lumina interdependenței națiunilor și a popoarelor, a solidarității populațiilor urbane și rurale.

Provincialismul fermierilor și al locuitorilor din regiuni agricole și din orașe sub 20.000 locuitori, este inamicul cel mai înverșunat al progresului social în regiunile agricole. În ciuda tuturor eforturilor, atât ale guvernelor de Stat prin Colegiile Agricole de Stat cât și ale Guvernului Federal, ale tuturor organizațiilor care se ocupă în deosebi de socializarea fermierilor și vieții rurale, fermierii Americani nu au ajuns încă la capătul acestor eforturi. Promotorii Educației adulte printre fermieri consideră că sunt încă multe deziderate de realizat în domeniul ameliorării condițiilor generale. Președintele Asociației Americane pentru Viața Rurală, D-l Dr. Kenyon L. Butterfield a relevat că eforturile foarte laudabile ale Guvernului Federal și ale Statelor trebuie să fie secundate și de inițiativa particulară, care ar trebui să desvolte:

- 1) Cluburi de Agricultori, care să fie guvernate prin propriile lor forțe și susținute cu mijloace proprii;
- 2) Cursurile de Extensiune Universitară precum și consolidarea cursurilor pentru adulți și în fine,
- 3) mentalitatea internațională a fermierului, printr'o familiarizare cu problemele sociale, religioase, economice, culturale ale tuturor națiunilor.

Numai astfel s'ar putea complecta educația insuficientă a generațiilor adulte de agricultori, interesându-le nu numai în problemele vitale direct legate cu lupta pentru viață, dar și în desvoltarea culturii naționale și internaționale.

CRISTINA GALITZI

Circ pentru copii schilozi, la New-York